

Од што зависи мојата одлука колку ќе трошам, а колку ќе штедам

Секој човек растејќи го запознава светот и сите убавини што го опкружуваат. Не привлекуваат мноштво предмети и активности кои ни се забавни, нè расположуваат и нè прават среќни. Сакаме да ги имаме сите. Сепак, како што созреваме почнуваме да создаваме приоритети. Да разликуваме што ни е повеќе, а што помалку или, пак, воопшто не ни е потребно. Прогледуваме кон иднината.

Гледајќи кон иднината, сè повеќе сфаќам колку животот е уште поубав и може да ми понуди уште повеќе од сето она што како помала сум можела да го замислам. Но, како да го постигнам сето она што малку по малку за мене станува толку многу важно??? Како да се изградам себе си во добро едуцирана, перспективна и продуктивна личност, човек кој ќе го запознае целиот свет???

Размислувајќи секојдневно на оваа тема сè повеќе ми станува јасно дека за да го постигнам сето ова, невозможно е во моите родители да ја гледам единствената поткрепа. Јас самата морам да сторам нешто што ќе ми помогне да ги постигнам своите цели. Иако возраста ми вели уживај во мигот, разумот преовладува и ме советува: “Твојата младост е доволна за да се чувствуваш убаво, сакано, да бидеш весела и безгрижна. Радувај се на она што го имаш, потроши за неопходното. Задоволи си и некоја скромна желба зошто сепак ти треба и мала мотивација. Мотивација, но за што??? За подобра иднина, за живот кој ќе ти овозможи многу повеќе отколку што сега воопшто можеш да замислиш!!!”.

Го послушав разумот и решив, јас отсега ќе штедам. Мојата детска касичка што како украс емотивно сè уште ја чувам, ќе ја заменам со штедна книшка. А начини за штедење дури и сега, како средношколка смислив. Сендвичарите ќе ги заобиколам, а храна ќе си подготвувам дома. Со другарите повеќе ќе шетам во природа, отколку во затворени и зачадени простории. Така е и поздраво, а и нема премногу да се оптоварувам за избор на секое парче облека. Со мобилниот телефон, малку ќе ја скратам дружбата. Така, парите од месечниот џепарлак кои ќе ми останат веднаш ќе ги вложам во банка. Како за почеток мислам дека е сосем доволно, а за понатаму уште повеќе ќе размислувам, па дури и да заработам нешто. Можеби ќе почнам од дома. На пример, може да се договарам со родителите да ми го зголемат џепарлакот доколку преземам дел од домашните обврски. Којзнае, можеби нема да успее, но звучи како добра идеја.

Дури сега согледувам дека ништо не доаѓа само од себе. Дури сега сфаќам колку избори морале да сторат моите родители. Да се откажат од многу желби за да ги остварат приоритетите. Да заштедат и да овозможат подобра иднина

за нашето семејство. Тие успеаа, а јас ќе ги следам нивните стапки. Ќе трошам само за неопходното и некои ситни задоволства. Затоа, отсега натаму мојата девиза ќе биде: “Штеди за подобар живот и посветла иднина!!!”.

Деа Денковска, III-1

СЕПУГС „Васил Антевски – Дрен“